

Les **por**s d'Eduardo Zaplana

L'elecció de Francesc Camps, dimecres 28 d'abril, com a president del PP valencià, sense votació per imposició de Madrid, ha estat una decisió fonamental en la lluita que mantenen els partidaris del president valencià i d'Eduardo Zaplana pel control del partit. L'actual portaveu del PP al Congrés dels Diputats veu amb molta por com comença a perdre una guerra que no ha fet més que començar.

Eduardo Zaplana té por. Por de perdre la seua influència en els sectors econòmics del País Valencià –patronal i caixes d'estalvis– que han finançat els seus megaprojectes d'oci, com Terra Mítica. Por de no poder “recol·locar” el prop de mig centenar de persones que li han seguit fidelment en la seua trajectòria fins a la derrota del passat 14-M. Por de perdre el control de l'únic mitjà de comunicació, TVV, que segueix al peu de la lletra els seus desitjos i que perpetua la seua imatge entre la societat valenciana. Por que els cadàvers polítics i mediàtics que ell va deixar en el seu ascens ressusciten i li tornen el colp. I li fa pànic que el president de la Generalitat Valenciana, Francesc Camps, després del seu nomenament com a president del PP valencià, li col·lapsen totes les vies possibles d'un hipotètic, encara que improbable, retorn al tron dels populars valencians.

Aquesta por era només nerviosisme abans de la derrota del candidat popular Mariano Rajoy en les eleccions generals. Un nerviosisme que no l'incomodava massa: sabia que mentre el PP tinguera el poder en el Govern de l'estat, i mentre ell disposara dels recursos econòmics que atorga un ministeri o una vicepresidència, i la consegüent influència en el president del Govern espanyol, podria mantenir el seu pols amb Camps, i Camps no s'atreveria a fer passos de gegant en la seua profunda vocació d'allunyar-se del llegat del zaplanisme i de les seues gents.

Es tractava, principalment, d'impedir que Camps canviara les coses, que havien de continuar lligades i ben lligades. Ja fóra permetent les derrames de diners de TVV (250 milions el trimestre, segons

fonts del sector audiovisual) per a les productores de Jesús Sánchez Carrasosa, director d'un periòdic que insulta reiteradament al president valencià; mantenint al seu lloc els zaplanistes amb càrrecs públics en empreses de la Generalitat (el cas CIEGSA –empresa que construeix les escoles públiques valencians–), mantenint polítics fidels a l'exministre de Treball en el Consell (Alicia de Miguel o Gema Amor), en les conselleries i en l'aparell de l'administració pública, vigilant-lo de prop perquè no es divulgaran papers perillosos sobre la seua gestió passada en la Generalitat (cas Julio Iglesias), i forçant-lo a “continuar pagant”, segons fonts de la direcció del PP, projectes en fallida tècnica financera com Terra Mítica.

Abans del 14-M, i des de feia quasi un any, s'estava produint una gradual, encara que dèbil, erosió de l'escenari plantejat per Zaplana per mantenir a ratlla Francesc Camps. Cada vegada que Camps volia fer un pas endavant, per exemple intentant “valencianitzar” l'administració pública, Zaplana responia escalfant Madrid contra el “president catalanista”, com així anomenaven “Paquito” Camps al carrer de Génova. Si el conseller d'Economia, Gerardo Camps, destituïa el gerent zaplanista de CIEGSA, Zaplana responia paralitzant l'activitat legislativa de les Corts Valencianes per a desgastar al president. La guerra bruta, almenys, es mantenia dins de la possible discreció d'un partit que, fins fa poc, tenia el poder hegemònic en l'estat espanyol i que encara l'ostenta al País Valencià.

Però el 14-M va trencar tota l'arquitectura que Zaplana havia creat per mante-

Imatge de la junta directiva regional del PP celebrada a València dimecres 28 d'abril. D'esquerra a dreta, Àngel Acebes, Eduardo Zaplana, Mariano Rajoy, Francesc Camps i Juan Manuel Cabot. La junta va decidir sense votació que Camps fóra el nou president del PP valencià.

nir, en la mesura que es pugui, el control del PP valencià. "Ja no el temem, ell és ara qui ens tem." Ho diu un dirigent popular pròxim a Francesc Camps que ha estat prop de les fracassades negociacions que han mantingut campistes i zaplanistes per a pactar una eixida a la greu crisi generada pel procés de successió de Zaplana com a president regional popular. Mariano Rajoy va imposar dijous, 29 d'abril, una falsa pau per evitar més vessament de sang entre ambdues famílies populars valencianes i va obligar que Camps siga el successor de Zaplana al capdavant del PP regional.

Els papers, asseguren aquestes fonts, han canviat. Zaplana és qui planteja les amenaces, i Camps qui aguanta, espera, i intenta administrar els temps d'una crisi que, afirmen, no ha fet més que començar. Zaplana necessita, urgentment, cuidar l'aspecte humà de la solsidea popular. En aquest sentit, ha de garantir salari i lloc de feina com a mínim a quasi cinquanta persones. El cas més tragicòmic és el del seu majordom, Feliciano

Hidalgo. En la nòmina hi ha des de consellers, directors generals, gestors, administratius i fins i tot periodistes. La llista li va ser exposada al president Camps en la negociació. I Camps va acceptar que tot és negociable, que a tot el món se li pot trobar una eixida, però que no pot ser Zaplana qui diga on s'ha de col·locar cadascú. Sense ser el tema més complex, és el que més li hi ha pertorbat, pel seu component afectista. En la llista d'exigències hi ha que Camps no altere els compromisos adquirits, els seus compromisos, amb agents de la patronal, que estan canviant de bàndol amb sorprenent rapidesa, i amb el ruïnós finançament de Terra Mítica, parc temàtic que, si no mitja un ampli pacte financer i polític amb els socialistes, acabarà tancant les portes.

El cas de CIEGSA ja està resolt a favor de Camps; els homes de Zaplana es mantenen, però ja no tenen cap poder executiu. El tema més complex és el de Televisió Valenciana, instrument amb què Zaplana espera, almenys, mantenir una presència en l'imaginari col·lectiu dels

valencians. Camps, asseguren en el PP, acabarà amb el poder dels zaplanistes. "Només necessita temps." Zaplana, afegeixen, ha interioritzat les seues pors i s'ha convertit en un personatge més agressiu, més perillós.

Els homes de Camps ho saben, perquè defineixen l'exministre de Treball com "un lleó ferit a qui, si no se li dona eixida, pot fer molt de mal". Camps actua, per això, amb peus de plom, no desitja que hi haja més soroll que el necessari, sap que compta, cada dia més, amb més suports a Madrid, i si alguna cosa valorarà la direcció nacional del PP és que Camps acabe aquesta guerra de la millor manera possible, sense que la sang arribe al riu; perquè a ell, com a president de la Generalitat i com a president regional del PP, li pertoca ara prendre la iniciativa.

Però del que ningú no dubta, ni tan sols en els mitjans de comunicació més pròxims al PP, és que, a llarg termini, Camps guanyarà la batalla.

Miquel O. Ferrer